

3.33. 'VROUWE STEPHANIE'

Kerngegevens

Ontwerper:	J.K. Gipon.
Werk:	Kooijman en De Vries Jachtbouw N.V., Deil.
Bouwjaar:	1974.
Maten:	Lengte over stevens 7,35 meter; breedte op grootspant 2,75 meter; breedte over zwaardklampen 2,88 meter; diepgang 0,55 meter; waterlijnlengthe 6,42 meter. Waterverplaatsing 4 ton.
Bouwwijze:	Overnaads. Vlak van 7 mm. dikte; zijden 4 mm. en overige delen 3 mm. dik. Kajuitopbouw achter de mast. Hechthouten kajuitdak met groot houten schuifluik. Ronde lichtranden.
Motor:	Renault Coach Diesel.
Zeilen:	Dacron zeilen, geen kluiverboom.
Zeilnummer:	Geen.
Kleur:	Onder het berghout is de romp zwart, het boeisel is wit; berghout en potdeksel zijn bruin; de kajuitopbouw is groen met een wit dak.
Interieur:	Standaard.
Stamboek:	Plaquettenummer 954.
Eigenaren:	1974 - 1993 : familie N.A. van der Ree te Haarlem. 1993 - heden : familie G. Beszelzen te Zeewolde.
Benamingen:	1974 - 1993 : Geertruida 1993 - heden : Vrouwe Stephanie

1974 - 1993:

Terugbladerend in het logboek komen ons - de familie Van der Ree - weer vele, goede herinneringen boven.

Zoals de tewaterlating van de 'Geertruida' op 6 april 1974 om 9.30 uur in de Haarlemse Jacht Club.

Oma onthult de naamborden (met haar voornaam er op) en wenst het schip goede vaart en veel genoeg voor kinderen en kleinkinderen. De havenmeester laat de hellingkar niet zakken alvorens er een fles drank uiteenspat tegen de boeg; dat is een 'must'.

Vervolgens wordt drie dagen later de motor - een Renault Coach Diesel - door de leverancier in bedrijfgesteld en wordt er proefgevaaren op de motor. Alles werkt prima.

Op 16 juni 1974 wordt voor het eerst zeilgemaakt en proefgevaaren met de vermelding dat de schipper en zijn vrouw alles op een prettige wijze hebben geklaard. De snelheid bij windkracht 3 overtreft alle verwachtingen, maar het werken met de zwaarden is eerst wel erg wennen. Ook het omgaan met de zeilen, de schoten en de vallen brengt aanvankelijk veel denkwerk met zich mee.

Dan begint het vaarseizoen pas goed met tochten vanuit Haarlem naar de Zuidhollandse plassen.

Als het einde van het seizoen nadert, is er nog de eerste zeilwedstrijd voor grote boten (alle categorieën op de Mooie Nel en het Spaarne), waarbij de Enkhuizer bol als laatste binnenkomt en toch op handicap als 5e geklasseerd wordt.

Voorwaar geen slecht begin!

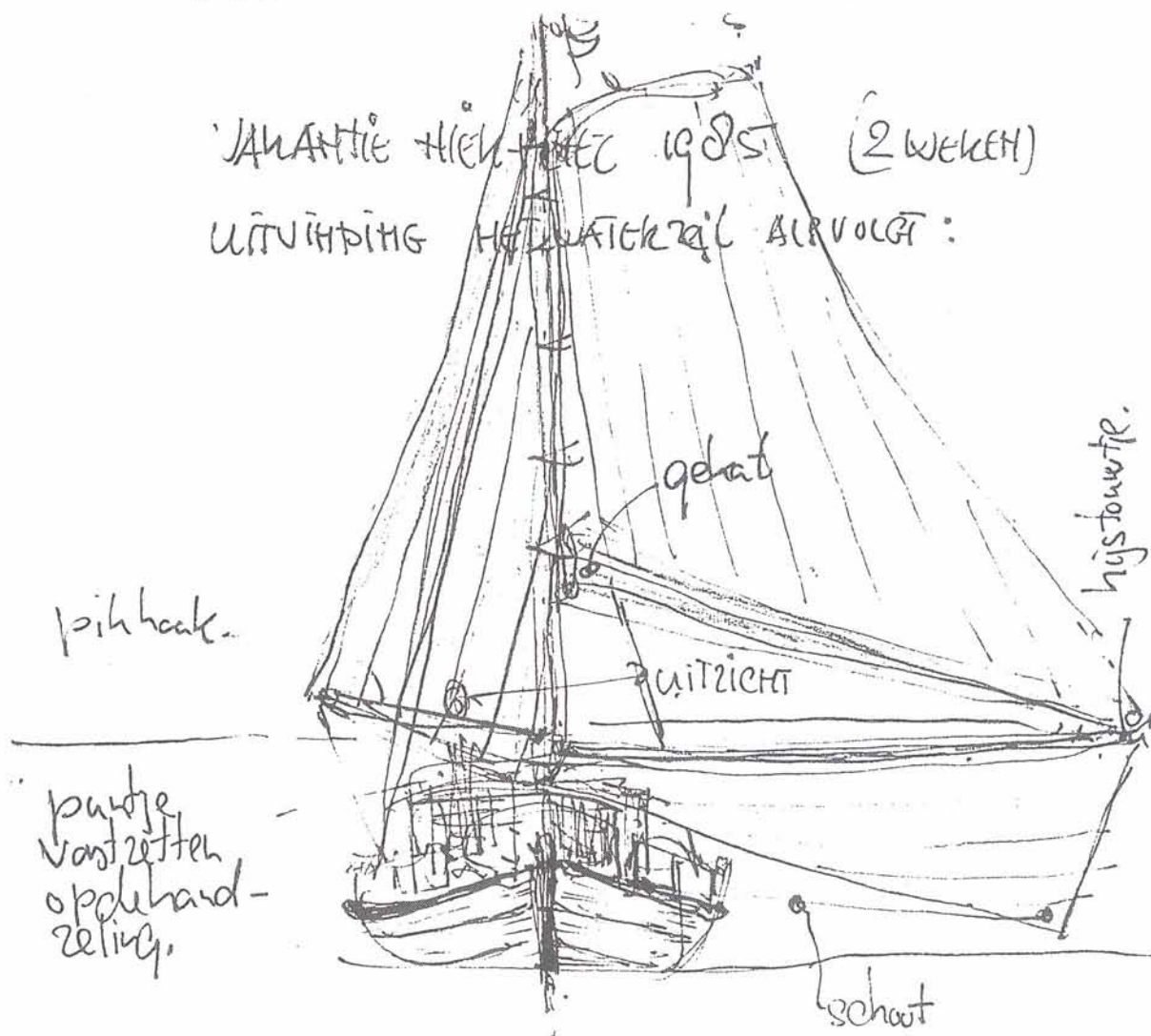
En zo begint een jarenlange, plezierige watersportbeleving met voornamelijk als vaargebied de Westeinderplas en als thuishaven de Haarlemsche Jacht Club.

Opmerkelijk is hierbij dat het schip, en dat zal wel bij iedereen zo zijn, in het gezin (samen met de hond) zo'n centrale plaats inneemt. Ook de kinderen met hun vrienden hebben genoten, hetgeen overduidelijk tot uitdrukking komt in de verhalen in het logboek.

Zelfs het werken, veelal samen, aan het schip in het voor- en najaar is een groot genoegen (ook al is het onder de bol liggen krabben, schuren en teren niet altijd even prettig). Ook het omgaan met "mede-op-de-wal-liggers" en clubgenoten en hun goedbedoelde adviezen inzake verbodsbepalingen en werkmethodes zijn een onontbeerlijke bijkomstigheid in het hele watersportgebeuren.

Maar het ieder jaar weer piekfijn in orde zijn bij "boten-te-water" geeft een niet na te vertellen kick en dat maakt veel goed.

In dit verband is er de waardering voor de bouwers van het schip op de werf in Deil onder de leiding van Jan Kooijman en Siem de Vries en niet te vergeten de cursussen die daar zijn gegeven in het varen en het onderhouden van het schip.

Een ander bijzonder hoogtepunt is voor ons het moment dat de kleinzoon (2 jaar) voor het eerst meevaart. Het is dan 30 april 1986.

En dan is er de schets van de zoon des huizes, waarmee aangegeven is hoe je met de kluiver als waterzeil met een gekat grootzeil en een botterfok-bak, alle gelijkwaardige boten op het voor-de-winds-rak er uit loopt.

Opmerkelijk is ook dat bij het doornemen van het logboek je namen leest van gasten, die er niet meer zijn en die in het logboek hun vaargenoegen met onze Enkhuizer bol weergeven.

Maar ook voor ons is de tijd gekomen dat we de watersport en het varen met onze 'Geertruida' vaarwel hebben moeten zeggen. Onvergetelijke herinneringen, foto's en films ondersteunen dit.

Op 3 mei 1993 wordt het schip overgedragen aan en in de goede handen gegeven van Gerard Beszelzen.

Met een traan in het oog hebben wij het schip nagewuifd: "Vaarwel en goede vaart!"

1993: Als kleine jongen zag ik - Gerard Beszelzen - vele malen van die trotse platbodems voorbijvaren. Dan dacht ik bij mijzelf: zo iets moois, dat zou ik zelf nog wel eens willen bezitten. Maar ach, wie heeft er niet van die jongensdromen!

Later begint er toch iets: eerst een leuke roeiboot, dan een opgeknapte kano (ook zo lek als een mandje); weer een tijdje later een Sharpy, dan een OK-jol, daarna een Akkrummer jol en dan het grotere werk: een BM-er en na vele jaren een eerste kajuitbootje: een Kolibri. Toch blijft er die kriebel voor een platbodem om al die mooie plekjes van Nederland en de wadden te bezoeken.

Zo komt er dan toch eerst een zeegrundel, daarna gevolgt door een zeeschouw en dan is er die buitenkans: een Enkhuizer bol van Kooijman en de Vries.

Na de eerste ervaringen vat mijn dochter het het meest treffend samen: "Pap, het is een vrouwvriendelijk schip!" En dat is het!